

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJE

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 2. listopada 2013.

Video

Crkva je sveta

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Nakon što u Vjeronanju ispovijedamo da "vjerujem... u jednu [Crkvu]" dodajemo pridjev "svetu"; potvrđujemo naime svetost Crkve i to je značajka koja je bila prisutna od samih početaka u svijesti prvih kršćana, koje se jednostavno nazivalo "svetima" (usp. Dj 9, 13.32.41; Rim 8, 27; 1 Kor 6, 1) jer su imali sigurnost da je posvećenje Crkve Božje djelo, da Duh Sveti posvećuje Crkvu.

Ali u kojem je smislu Crkva sveta ako vidimo da je povijesna Crkva na svojem višestoljetnom putu imala mnoge teškoće, probleme, trenutke tame? Kako može biti sveta Crkva koju čine ljudska bića, grešnici? Muškarci grešnici, žene grešnice, svećenici grešnici, časne sestre grešnice, biskupi grešnici, kardinali grešnici, papa grešnik. Svi. Kako jedna takva Crkva može biti sveta.

1. Da bih odgovorio na to pitanje poslužit ću se ulomkom iz Poslanice svetog Pavla kršćanima u Efezu. Uzevši kao primjer obiteljske odnose, Apostol kaže da "je Krist ljubio Crkvu te sebe predao za nju da je posveti" (5, 25-26). Krist je ljubio Crkvu, predavši samoga sebe na križu. To znači da je Crkva sveta jer dolazi od Boga koji je svet, koji joj je vjeran i ne predaje je vlasti smrti i zla (usp. Mt 16, 18). Sveta je zato jer je Isus Krist, Svetac Božji (usp. Mk 1, 24), neraskidivim vezama s njom povezan (usp. Mt 28, 20); sveta je jer je vodi Duh Sveti koji čisti, preobražava, obnavlja. Nije sveta zbog naših zasluga, već zato jer je Bog čini svetom, ona je plod Duha Svetoga i njegovih darova. Nismo mi ti koji je činimo svetom: Bog, Duh Sveti, je taj koji u svojoj ljubavi Crkvu čini

svetom!

2. Možda ćete mi reći: ali Crkvu čine grešnici, vidimo to svakoga dana. I to je istina! Mi smo Crkva grešnika; i mi grešnici pozvani smo dopustiti Bogu da nas preobrazi, obnovi i posveti. Bila je u povijesti napast nekih pojedinaca koji su govorili: Crkva je samo Crkva čistih, onih koji su potpuno dosljedni, a ostale treba udaljiti. To nije istina! To je hereza. Crkva, koja je sveta, ne odbacuje grešnike. Ne odbacuje sve nas! Ne odbacuje, jer poziva sve: prihvaća ih, otvorena je i onima koji su se najviše udaljili od Boga, poziva sve da puste da ih Otac, koji pruža svima mogućnost da ga susretnu i krenu putem svetosti, obaspe svojim milosrđem, nježnošću i oprostjenjem. "Ali, oče, pa ja sam grešnik, imam velike grijeha na duši, kako se mogu osjećati dijelom Crkve?" Dragi brate, draga sestro, to je upravo ono što želi Gospodin; da mu kažeš: "Gospodine, evo me ovdje s mojim grijesima". Je li tko od vas ovdje bez svojih grijeha? Ima li takvog? Nema. Nitko, baš nitko od nas! Svi nosimo sa sobom svoje grijeha. Ali Gospodin želi čuti od nas: "Oprosti mi, pomoz mi na mom putu, preobrazi moje srce!" Gospodin može preobraziti srce. U Crkvi, Bog kojeg susrećemo nije nemilosrdni sudac, već je poput oca iz evanđeoske prispodobe. Možeš biti poput sina koji je napustio očev dom, koji je u svojem udaljavanju od Boga dotakao samo dno. Ali kada smogneš snage reći: želim se vratiti kući, naći ćeš otvorena vrata, Bog ti dolazi ususret jer te uvijek čeka. Bog te uvijek čeka. Bog te grli, ljubi te i priređuje slavlje. Takav je Gospodin, takva je nježnost našeg Oca! Gospodin želi od nas da budemo dijelom Crkve koja zna raširiti ruke da sve prihvati, koja nije kuća malobrojnih, već kuća sviju, gdje svi mogu biti obnovljeni, preobraženi, posvećeni njegovom ljubavlju, najjači i najslabiji, grešnici, ravnodušni, oni koji se osjećaju obeshrabrenima i izgubljenima. Crkva svima pruža mogućnost da kroče putem svetosti, koji je kršćaninov put: daje nam susresti Isusa Krista u sakramentima, osobito u ispovijedi i euharistiji; prenosi nam Božju riječ, daje nam živjeti u ljubavi, u Božjoj ljubavi prema svima. Zapitajmo se dakle: dopuštamo li da budemo posvećeni? Jesmo li Crkva koja poziva i prihvaća raširenih ruku grešnike, koja daje hrabrost, nadu, ili smo Crkva zatvorena u samu sebe? Jesmo li Crkva u kojoj se živi Božja ljubav, u kojoj postoji pozornost prema drugome, u kojoj ljudi mole jedni za druge?

3. I posljednje pitanje: što mogu učiniti ja koji se osjećam slab, krhak, grešnik? Bog ti kaže: ne boj se svetosti, ne boj se postaviti pred sebe visoke ciljeve, pustiti da te Bog ljubi i očisti, ne boj se pustiti da te vodi Duh Sveti. Dopustimo da nas "zarazi" Božja svetost. Svi su kršćani pozvani na svetost (usp. dogm. konst. Lumen gentium, 39-42); a svetost se ne sastoji prije svega u tome da činimo čudesne stvari, već u tome da pustimo Bogu da djeluje. To je susret naše slabosti sa snagom njegove milosti, to znači imati povjerenja u njegovo djelovanje koje nam omogućuje živjeti u ljubavi, činiti sve s radošću i poniznošću, za Božju slavu i u službi bližnjemu. Ima jedan poznati izraz francuskog pisca Leona Bloya; u posljednjim trenucima svoga života rekao je: "Samo je jedna žalost na svijetu – što nismo sveti". Ne gubimo nadu u svetost, kročimo svi tim putem. Želimo li biti sveti? Gospodin nas čeka. Sve nas, raširenih ruku. Čeka nas da nas prati na tome putu svetosti! Živimo s radošću svoju vjeru, pustimo da nas Gospodin ljubi... tražimo taj dar od Boga u molitvi, za nas i za druge.

©Copyright - Libreria Editrice Vaticana